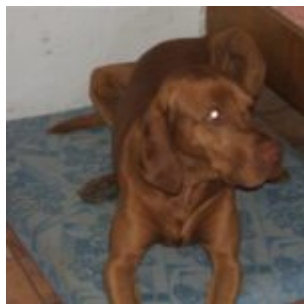

Trochu naředěno lehkým pohybem. Už jsme směli obejít ne jeden, ale celé dva paneláky!! A mohli jsme odvrhnout krátké vodítko a pověsit pacienta na flexi vodítko a dopřát mu trošku toho pohybu.

Což ovšem má i své stinné stránky, páč pacient se domnívá, že tímto je vše v pořádku a mohl by se tedy již konečně pustit za ostatními do společnosti. To ovšem nemůže a prozatím mu zbývají tak akorát oči pro pláč. Také podstatnou část dní vypadá jako hodně smutný zrzavý baset.

Aby mu to panička trošku vynahradila, vymyslí novou hru s názvem Brakuj co to dá. Hra spočívá v naplnění papírové krabice papírem a ukrytí kosti z buvolí kůže dovnitř. Poté je rehabilitující Zrzavec osloven s dotazem, kdeže má tu kostičku. Načež vypukne sháňka. Po odhalení skutečnosti, že kost je uvnitř krabice zajiskří Zrzavohubci v obou očích, neb rozbalování krabic je odmalička jeho velkou oblibou.

V momentě, kdy krabici otevře už v očích plane přímo oheň a rekonvalescent se jme s gustem rabovat, až papíry lítají bytem. Když kost vytáhne, dá bytem vítězné kolečko a pak společnými silami papíry vrátíme do krabice, abychom si mohli dát druhé, třetí... nevímkolikáté kolo.

Naštěstí v pátek jedeme na chalupu a tam už jsem rozhodnutá režim ještě víc uvolnit. Pes se katapultuje z kufru a nějakou dobu se nedaří ho zastavit. Lítá prostorem, až mu jde pára z uší, blemcák až na vestě a má výraz spokojeného šilence. Když konečně odčerpá nahromaděnou energii, začne se pohybovat normálně. Relativně normálně, ale už z něj není rozmazaná šmouha.

Pokud noha vydržela tohle, mohla by vydržet snad už všechno. Můžeme konečně v klidu vytahat věci z kufru do chalupy a pátečně se zabydlet. Jdu ještě zkontrolovat “svého” mrňavého zajocha, kterého jsem minule objevila na skalce a uleví se mi, když zjistím, že tam neleží opuštěná vyhladovělá mrtvolka.

V kuchyni zjistím, že Zrzavohubec sedí pod schody na půdu a čumí do kamsi. Jak si posléze upřesním, není to do kamsi, ale na cosi. A to cosi se jmenuje Pajdulák Sněhulák, který byl minule dán z psího dosahu, aby pacienta nelákalo dělat s tou hnusnou pískavou věcí vylomeniny. Pajduláka vydám s přísným zdůrazněním, že ale: “Nebudeš s tím dělat blbosti!!”.

Čokl se zavhlým pohledem slíbí, že ano, že blbosti s tím dělat nebude, vyrveme tu hlučnou věc z ruky a zmizí z dohledu. Bohužel ne Z DOSLECHU! Podle intenzity zvuku odhaduji, kde se pes pohybuje a jakou rychlostí. Zdá se mi, že rychlostí minimálně kosmickou, takže vystřelím taky ze dveří a zařvu: “CO SEM TI ŘIKALA TY PACHOLKU!! POMALU! POMALU!!!” Zrzavohubec přibrzdí a s výrazem: “Cos říkala? Tady není pro ten bordel vůbec nic slyšet!” zase zmizí. Pro nezasvěceného to podle zvuků vypadá, jako když se zahradou pohybuje pojízdný orloj na raketový pohon nakřížený se slepičárnou.

K ničemu jinému se ty zvuky, co Ešus vydává díky Pajdulákovi Sněhulákovi, přirovnat nedají. Zamýšlela jsem mu trochu povolit režim? Zamýšlela. Tak mám, co jsem chtěla. Režim je povolen. Zbývá jen doufat, že nepovolí to co pan dochtor tak precizně sešil.

Sobota je vlastně ve stejném duchu jako páteční odpoledne, i když se snažíme to zrzavé pometlo aspoň trošku krotit. Aby mu to nebylo tak líto, napadne mě, že ho vezmu k večeru na stopovačce do polí za zvířátky. Jak vylezu se šňůrou, začne Náčelník Zrzavá huba metat kozelce, protože tuhle “hru” on má rád. Dneska už sice chodíme bez stopovačky, ale protože ho to i na ní hrozně baví, čas od času mu radost udělám a vyrazíme spojeni.

Zapomněla jsem ovšem na jednu podstatnou věc. Na tu megatunu energie, co Ešus za ty dva týdny našpóroval a která v něm ještě stále dřímá. A výsledek?? Když najde v polích ukrytou kočku, udělá Zrzavohubec něco, co by nikdy neudělal. Nejdřív ji vystaví, jak kdyby to byl nějaký zajíc, a pak vystřelí za ní ve stejném momentě, kdy vystřelí ona. Stopovačka není celá, mám jen její polovinu a tu držím pouze v holé dlani. Kdo někdy dělal se psem na stopovačce, ví, co následovalo.

Než jsem stačila zareagovat, neb nejsem zvyklá, že reagovat musím a houknout povel zpět, stopovačka se napnula a... vyrvala mi rameno z kloubu a spálila dlaň. Obojí zvládla velmi bolestivě. Myslela jsem, že mi ruka upadne. Po částech. Nejdřív upadne rozpůlená dlaň a pak vypadne zbytek ruky z kloubu.

Ešus kočky normálně neřeší, ale tady byla možnost vyrazit za něčím, co před ním utíkalo a tak nějak díky tomu běhacímu deficitu už zapomněl, že visím na druhém konci té pentle a na své dobré vychování. Ale můžu si za to sama. Mohlo mě to při jeho intelektu napadnout. Pak už je za hodného a nerozhodí ho ani srnky ani zajíci. Já ale pro jistotu už stopovačku radši pustím na zem a cvičíme povel pomalu!

Neděli opět částečně strávíme za zvuků orlojo-slepičárny. Vzhledem k tomu, že páníček musí být odpoledne v Praze, odjíždíme z chalupy tentokrát hodně brzo. Abych trošku Ešusovi vykompenzovala to, že si nemůžeme pořádně hrát, jdeme si na louku ještě před odjezdem zacvičit. Jeho to baví, zabaví se a já ho mám takhle pod kontrolou. A dobře jsem udělala, že jsem té opuštěné mozkové buňce, která sídlí v jeho lebce, připomněla, cože se to po Zrzavohubci občas chce.

Doma jsme totiž zjistili, že jsme na chalupě nechali obojek. Naštěstí mě napadlo, že by třeba někdo mohl mít obojky dva, jako jsme mívali my, než nás řetízkový obojek opustil pro sešlost věkem. I dotázala jsem se paničky od Aischy, zdaliž nejsou v majetku dvou obojků. A máme štěstí, jsou. Tak se sejdeme na půl cesty.

Hodím na sebe věci a udělám neprozřetelnou věc. Podívám se na Zrzavohubce, který už se opět pasoval do role smutného baseta. "A tak, jo pse. Pojd' se mnou. Ale! Budeš hodnýýýý, nebo z tebe udělám štěkanou a štěkanátky!" Zvlhlá basetí očka mě ujišťují, že nebude pod

sluncem hodnějšího čokla, než je Zzavohubec. Chyba, chyba, chyba. Nevěřte nikdy zvlhlým basetím pohledům slibujícím všemožné.

Během několika sekund se z toho stane nemožné. Do prostoru opět vyrazí zrzavý pinpongáč a hopíkuje ulicí. A je to tady. Ukazuje se tzv. psí deficit. Jak Ešus nemohl 14 dní do společnosti, rád by si to teď všechno vynahradil. Ale já si nejsem jistá, jestli je už noha zralá na skotačení kolem psích slečen. Hlavně jestli je zralá na EŠUSOVO skotačení kolem psích slečen.

První fenku ještě upoveluju, ale když narazíme na dvě!!!! blondýnky v kožichu retrívřic, ani to nezkouším. Blondýnky Ešus posléze opustí, aby se mohl věnovat dámě v černém. Důstojné fence francouzského buldočka, která - ač panička varuje, že Ešusa kousne - je tak konsternovaná Zrzavým rozpořihovadlem, které kolem ní proudí, že se nezmůže na nic víc, než na to, že ještě víc vypoulí očička. A zapomene funět. A možná, že samým úžasem už nebude funět nikdy.

Všechny tři krásky jsou rázem zapomenuty, když na scénu vstoupí ONA. ONA, ta ze všech NEJ. Je krásná. Je štíhlá. Je elegantní. Nádherně zrzavá. A... stejně praštěná jako Zrzavohubec. Je to totiž Asicha. Jeho láska jedna z největších.(Momentálně tedy určitě z největších. Proč? No protože zrovna dohárala. A to je podle Ešusa echt luxusní parfém.) Letí proti sobě jako milenci v přeslazených romancích. Jen s tím rozdílem, že se jaksi ve své potrhlosti minou a zastaví se tak cca půl kilometru od sebe.

Na druhý pokus to už vyjde. Ovšem s vižlím temperamentem, takže do sebe vlítnou jak dva boxeři v ringu. Oba mají nezřízenou radost, že se zase po delší době vidí. Zrzavá láska opravdu nerezaví. Ešus má ale, pravda, tu radost o kapánek větší. Zjistil totiž, že Aischa si pořídila ten nový hárací parfém a tak se jí snaží dát všemožně najevo, jak velkou radost mu tím udělala.

Pokud jí to špitá do ouška, dáma to kvituje, pokud se snaží v zadních partiích o parfému zjistit co nejvíce informací, dáma to kvituje. Pokud ovšem pod vlivem onoho parfému dojde Zrzavohubec k názoru, že by se mohl stát otcem, dáma to nekvituje, dáma Zrzavohubci prodírkuje kožich. Což ho ovšem ještě víc rozparádí. Lehne si na záda a s příšerným hučením se vyvaluje tak, aby ani v nejvyšších patrech okolostojících paneláků nemohli přehlédnout to, s čím přišel právě na trh.

Nechá dámu nahlédnout a v mžiku se katapultuje na všechny čtyři. Staví se na zadní, dupe předníma do země, hopíkuj, huhlá, "hrozivě" vrčí, bublá, válí se po zemi. To všechno naráz. Aischa se tomu bleskurychle přizpůsobí, takže to mnohdy vypadá tak, že hodlají jeden druhého přinejmenším zavraždit. Když ovšem Ešus překročí určité meze, není k vraždě daleko. Dáma udělá žraloka a "zaútočí".

Posléze udělá Aischa něco, čeho prý zvířata nejsou schopna, protože nejsou schopna kalkulací. Možná by vědci měli přehodnotit své názory, protože když se poblíž objeví Monty, hodí Aischa pohled přes rameno na Ešusa a vyzývavě se vydá směrem k Montymu. Protože Monty nemá Ešusa ani trošku rád, dostane Zrzavohubec sedni a zůstaň a musí trpce přihlížet tomu, jak jeho vyvolená dokráčí vyzývavým krokem k Montymu a.... fuj! proradná duše, lehká děva... vyvalí se před ním na záda!

Ešus pochopitelně šílí a řve na celé sídliště. Ani se mu nedivím, taková potupa a ještě před třídním nepřitelem. Jenže-láska je slepá, takže když se Aischa znuděně dopluhá zpátky a navíc si provokativně sedne zadkem Ešusovi pod čumák je vše zapomenuto a Náčelník Zrzavá huba v tom opět lítá až po své vlající uši.

Pochopitelně je mu zcela ukradené, že je ten co je v rehabilitaci a měl by se tudíž šetřit. Řídí

se evidentně heslem - užij dne - a tak užívá. A vzhledem k tomu, že noha to snad přežila bez úhony, může si užívat i nadále - a tak jsme se domluvily, že se za dva dny sejdeme všichni zase na společnou a dlouhou procházku. Protože, když noha ustála tyhle tance plodnosti, nemůže ji nějaká procházka v polích vůbec rozhodit.